Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

28. července 2016 *

„Řízení o předběžné otázce — Práva duševního vlastnictví — Směrnice 2004/48/ES — Článek 14 — Náklady řízení — Náklady právního zastoupení — Paušální náhrada — Maximální částky — Náklady technického poradenství — Náhrada — Podmínka pochybení strany, která ve sporu neuspěla“

Ve věci C-57/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím hof van beroep te Antwerpen (Odvolací soud v Antverpách, Belgie) ze dne 26. ledna 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 9. února 2015, v řízení

United Video Properties Inc.

proti

Telenet NV,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça, předseda senátu, F. Biltgen, A. Borg Barthet, E. Levits a M. Berger (zpravodajka), soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. ledna 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za United Video Properties Inc. B. Vandermeulenem, avocat, a D. Op de Beeckem, advocaat,

— za Telenet NV S. Debaenem, advocaat, a H. Haouidegem, avocat,

— za belgickou vládu J.-C. Halleuxem a J. Van Holmem, jako zmocněnci, ve spolupráci s E. Jacubowitzem, avocat,

— za nizozemskou vládu M. Bulterman a M. de Ree, jako zmocněnkyněmi,

— za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,

— za Evropskou komisi F. Wilmanem, jako zmocněncem,

* Jednací jazyk: nizozemština.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 5. dubna 2016,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 14 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (Úř. věst. 2004, L 157, s. 45; Zvl. vyd. 17/02, s. 32, a oprava Úř. věst. 2004, L 195, s. 16).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností United Video Properties Inc. a společností Telenet NV týkajícího se nákladů řízení, které měla prvně uvedená společnost uhradit společnosti Telenet poté, co prvně uvedená společnost vzala zpět podané odvolání týkající se patentů.

Právní rámec

Unijní právo

3 Body odůvodnění 10, 17 a 26 směrnice 2004/48 zní:

„(10) Cílem této směrnice je sblížení právních systémů [členských států] tak, aby byla zajištěna vysoká, rovnocenná a stejnorodá úroveň ochrany [duševního vlastnictví na] vnitřní[m] trhu.

[...]

(17) Opatření, řízení a nápravná opatření stanovená touto směrnicí je třeba pro každý případ určit takovým způsobem, aby byla řádně zohledněna zvláštní povaha daného případu, včetně zvláštních vlastností každého práva duševního vlastnictví, a ve vhodných případech úmyslná nebo neúmyslná povaha tohoto porušení práva.

[...]

(26) Při hrazení škod způsobených porušením práva porušovatelem, který věděl nebo rozumně vědět měl, že porušuje právo, by při stanovení výše náhrady škody přiznané nositeli práva měla být zohledněna všechna příslušná hlediska, jako ušlý zisk nositele práv nebo neoprávněné zisky porušovatele práv a ve vhodných případech morální újma způsobená nositeli práv. [...] Cílem není zavést povinnost stanovit náhradu škody jako trest, ale umožnit odškodnění na základě objektivních kritérií s přihlédnutím k nákladům vzniklým nositeli práv, jako jsou náklady na zjištění porušení práva a totožnosti porušovatele.“

4 V článku 3 této směrnice, nadepsaném „Obecná povinnost“, se stanoví:

„1. Členské státy stanoví opatření, řízení a nápravná opatření potřebná k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví, na něž se vztahuje tato směrnice. Tato opatření, řízení a nápravná opatření musí být spravedlivá a nestranná a nesmějí být nadměrně složitá nebo nákladná, nesmějí obsahovat nerozumné [nepřiměřené] lhůty, ani nesmějí mít za následek bezdůvodná zdržení.

2. Tato opatření, řízení a nápravná opatření musí být rovněž účinná, přiměřená a odrazující a musí být používána způsobem, který zabraňuje vzniku překážek právně dovoleného obchodu a poskytuje záruky proti jejich zneužití.“

5 V článku 13 uvedené směrnice, nadepsaném „Náhrada škody“, se stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby příslušné soudní orgány na žádost poškozeného nařídily porušovateli práv vykonávajícímu činnost, o níž věděl nebo rozumně vědět měl, že porušuje práva, zaplatit nositeli práv náhradu škody odpovídající skutečné újmě, kterou skutečně utrpěl v důsledku porušení práva.

[...]

2. Jestliže porušovatel při výkonu činností nevěděl ani rozumně nemohl vědět, že dochází k porušení práv, mohou členské státy stanovit, že soudní orgány mohou nařídit náhradu zisků nebo škod, které mohou být předem stanoveny.“

6 V článku 14 směrnice 2004/48, nadepsaném „Náklady řízení“, se stanoví:

„Členské státy zajistí, aby rozumné a přiměřené náklady řízení a další náklady strany úspěšné ve sporu byly zpravidla uhrazeny stranou, která ve sporu neuspěla, jestliže tomu nebrání spravedlnost.“

Belgické právo

7 Podle čl. 827 odst. 1 Gerechtelijk Wetboek (soudní řád) každé zpětvzetí podléhá náhradě vzniklých nákladů řízení, k níž je povinná strana, která zpětvzetí učinila.

8 V článku 1017 odst. 1 tohoto řádu se uvádí:

„[...] v každém konečném rozsudku je i bez návrhu uložena náhrada nákladů straně, která ve sporu neuspěla.“

9 V článku 1018 soudního řádu se stanoví:

„Náklady zahrnují

[...]

6° náhradu nákladů řízení ve smyslu článku 1022;

[...]“

10 V článku 1022 uvedeného soudního řádu se stanoví:

„Náhrada nákladů řízení je paušálním podílením se na odměnách a nákladech advokátů strany, která měla ve věci úspěch.

Král stanoví vyhláškou schválenou radou ministrů základní částky a minimální a maximální náhrady nákladů řízení v závislosti na povaze věci a významu sporu.

Na žádost jedné ze stran a na základě rozhodnutí se zvláštním odůvodněním může soud buď snížit, nebo zvýšit náhradu nákladů řízení, aniž překročí maximální a minimální částky stanovené králem. [...]

Žádnému účastníku řízení nelze stanovit povinnost, aby platil náhradu nákladů za práci advokáta jiného účastníka řízení, která překračuje částku náhrady nákladů řízení.“

11 Královská vyhláška ze dne 26. října 2007, kterou se stanoví sazebník náhrady nákladů řízení podle článku 1022 soudního řádu a datum vstupu článků 1 až 13 zákona ze dne 21. dubna 2007 o možnosti požadovat zpětně odměny a náklady advokátů v platnost (*Belgisch Staatsblad*, 9. listopadu 2007, s. 56834), vymezuje základní částky a minimální a maximální náhrady nákladů řízení podle článku 1022 soudního řádu. V článku 2 této královské vyhlášky se stanoví pro spory, jejichž hodnotu lze vyjádřit peněžitým oceněním, sazebník částek náhrady nákladů řízení v rozmezí od minimální částky 75 eur, která se použije v případě sporů, jejichž předmět má hodnotu do 250 eur, do maximální částky 30 000 eur, která se použije v případě, že peněžitá hodnota sporu překročí 1 000 000,01 eura.

12 Kromě toho v případě sporů, jejichž peněžitou hodnotu nelze vyjádřit, se v článku 3 královské vyhlášky ze dne 26. října 2007 stanoví stran náhrady nákladů řízení, že základní hodnota činí 1 200 eur, minimální částka 75 eur a maximální částka 10 000 eur.

13 Konečně v článku 8 královské vyhlášky ze dne 26. října 2007 se stanoví, že základní hodnoty a minimální a maximální částky náhrady nákladů řízení se váží k indexu spotřebitelských cen, přičemž pokud dojde u tohoto indexu k jakékoli změně spočívající ve snížení či zvýšení tohoto indexu o 10 bodů, dochází k 10% zvýšení či snížení částek, které jsou stanoveny mimo jiné v článcích 2 a 3 této vyhlášky.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

14 Společnost United Video Properties, která byla nositelkou patentu, podala žalobu proti společnosti Telenet v Belgii, kterou se v podstatě domáhala určení, že posledně uvedená společnost porušila její práva k uvedenému patentu, a dále toho, aby této společnosti bylo nařízeno zdržet se jejich dalšího porušování a aby jí byla uložena náhrada nákladů.

15 Rechtbank van koophandel te Antwerpen (Obchodní soud v Antverpách, Belgie) rozsudkem ze dne 3. dubna 2012 tuto žalobu zamítl a dotčený patent zrušil. Uvedený soud v tomto rozsudku uložil společnosti United Video Properties, aby společnosti Telenet nahradila náklady prvoinstančního řízení ve výši 11 000 eur, což je maximální částka stanovená podle článku 3 královské vyhlášky ze dne 26. října 2007 po úpravě provedené podle článku 8 této vyhlášky. Společnost United Video Properties podala proti uvedenému rozsudku odvolání k hof van beroep te Antwerpen (Odvolací soud v Antverpách, Belgie).

16 Společnost United Video Properties se však rozhodla vzít své odvolání zpět. Společnost Telenet po tomto zpětvzetí mimo jiné požadovala, aby bylo společnosti United Video Properties uloženo, aby jí nahradila 185 462,55 eura z důvodu nákladů na právní zastoupení a dále 40 400 eur z důvodu technického poradenství znalce, patentového zástupce.

17 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že spor projednávaný před hof van beroep te Antwerpen (Odvolací soud v Antverpách) se týká již pouze nákladů, které je společnost United Video Properties povinna uhradit společnosti Telenet. Podle dotčené belgické právní úpravy totiž posledně uvedená společnost může v případě odměny právního zastoupení, kterou zaplatila svému advokátovi, požadovat úhradu pouze do výše maximální částky 11 000 eur za instanci. Co se týče odměn zaplacených patentovému zástupci, společnost Telenet nemůže požadovat podle judikatury Hof van Cassatie (kasační soud, Belgie) na společnosti United Video Properties jejich úhradu, ledaže by mohla prokázat, že posledně uvedená společnost se při zahájení nebo pokračování řízení dopustila pochybení a náklady na uvedeného zástupce jsou nutným důsledkem tohoto pochybení.

18 Společnost Telenet ovšem tvrdí, že její náklady značně převyšují částku 11 000 eur za instanci. Tato společnost má mimo jiné za to, že belgické právní předpisy dotčené ve věci v původním řízení jsou v rozporu s článkem 14 směrnice 2004/48, neboť podle ní tento článek členským státům neumožňuje,

aby stanovily horní hranici náhrady nákladů na advokáta ve výši 11 000 eur na každou instanci ani podmínku, podle které má strana, která ve sporu uspěla, nárok na náhradu ostatních vynaložených nákladů pouze v případě pochybení protistrany.

19 Za těchto podmínek se hof van beroep te Antwerpen (Odvolací soud v Antverpách) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Brání pojmy ‚rozumné a přiměřené náklady řízení a další náklady' uvedené v článku 14 směrnice 2004/48 belgickým právním předpisům, které poskytují soudům možnost zohlednit přesně stanovené zvláštní okolnosti věci a ve vztahu k nákladům na pomoc advokáta stanoví systém různých paušálních sazeb?

2) Brání pojmy ‚rozumné a přiměřené náklady řízení a další náklady', které jsou uvedeny v článku 14 směrnice 2004/48, judikatuře, podle které je možno nahradit náklady na technické poradenství pouze v případě (smluvního nebo mimosmluvního) pochybení?"

K předběžným otázkám

K první otázce

20 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda má být článek 14 směrnice 2004/48 vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která stanoví, že straně, která ve sporu neuspěla, je uložena náhrada nákladů řízení vynaložených stranou, která ve sporu uspěla, a která umožňuje soudu, který o těchto nákladech rozhoduje, aby zohlednil zvláštní okolnosti projednávané věci, a ve vztahu k nákladům na pomoc advokáta stanoví absolutní horní limit náhrady.

21 Úvodem je třeba připomenout, že v článku 14 směrnice 2004/48 je zakotvena zásada, podle níž mají být rozumné a přiměřené náklady řízení strany úspěšné ve sporu zpravidla uhrazeny stranou, která ve sporu neuspěla, jestliže tomu nebrání spravedlnost.

22 Zaprvé, pokud jde o pojem „náklady řízení", které má hradit strana, která ve sporu neuspěla, který je uveden v článku 14 směrnice 2004/48, je třeba uvést, že tento pojem zahrnuje mimo jiné odměnu advokáta, neboť v této směrnici není uvedeno nic, na základě čehož by bylo možné usuzovat, že se na tyto náklady, které obvykle tvoří podstatnou část nákladů vynaložených v souvislosti s řízením, které má zajistit ochranu práv duševního vlastnictví, nevztahuje působnost tohoto článku.

23 Zadruhé z bodu odůvodnění 17 směrnice 2004/48 vyplývá, že opatření, řízení a nápravná opatření stanovená touto směrnicí je třeba pro každý případ určit takovým způsobem, aby byla řádně zohledněna zvláštní povaha daného případu. Tento cíl by zajisté mohl vyznívat proti paušálnímu stanovení náhrad nákladů řízení jako takovému, neboť paušální stanovení náhrad nezajišťuje v konkrétním případě, že straně, která ve sporu uspěla, budou uhrazeny skutečně vynaložené náklady, a obecně ani to, že budou zohledněny veškeré konkrétní okolnosti projednávaného případu.

24 Podle článku 14 směrnice 2004/48 však členské státy mají povinnost zajistit, aby byly uhrazeny pouze „rozumné" náklady řízení. Kromě toho se v článku 3 odst. 1 této směrnice mimo jiné stanoví, že řízení stanovená členskými státy nesmějí být nadměrně nákladná.

25 Z toho vyplývá, že právní úprava, která stanoví paušální sazby úhrady odměny advokátů, může být v zásadě ospravedlněna, zajišťuje-li, že jsou hrazeny pouze rozumné náklady s ohledem na takové okolnosti, jako je například předmět sporu, jeho hodnota či činnost, kterou je nutno vykonat v zájmu obrany dotčeného práva. O takový případ se může jednat mimo jiné tehdy, pokud má tato právní

úprava vyloučit úhradu nepřiměřených nákladů z důvodu neobvykle vysokých odměn sjednaných mezi stranou, která měla ve sporu úspěch, a jejím advokátem, či proto, že advokát poskytl služby, které nejsou považovány za nezbytné k zajištění dodržování dotčeného práva duševního vlastnictví.

26 Naproti tomu požadavek, podle kterého strana, která ve sporu neuspěla, musí hradit „rozumné“ náklady řízení, by za účelem provádění článku 14 směrnice 2004/48 v členském státě nemohl zdůvodňovat právní úpravu, která by stanovila paušální sazby podstatně nižší, než jsou průměrné sazby, které jsou skutečně placeny za služby advokátů v tomto členském státě.

27 Taková právní úprava by totiž byla neslučitelná s čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/48, v němž se stanoví, že řízení a nápravná opatření stanovená v uvedené směrnici musí být odrazující. Odrazující účinek žaloby proti porušení práv ochranné známky by přitom byl podstatně snížen, pokud by porušovateli mohlo být uloženo pouze to, aby nahradil jen malou část rozumných nákladů na advokáta, které vynaložil poškozený nositel práva duševního vlastnictví. Taková právní úprava by tak ohrožovala hlavní cíl sledovaný směrnicí 2004/48, jímž je zajistit vysokou úroveň ochrany duševního vlastnictví na vnitřním trhu, který je výslovně uveden v bodě odůvodnění 10 této směrnice, v souladu s čl. 17 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie.

28 Zatřetí, pokud jde o požadavek zohlednit konkrétní okolnosti projednávaného případu, ze znění první otázky přímo vyplývá, že vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení v zásadě soudu umožňuje, aby tyto okolnosti případu zohlednil.

29 Začtvrté je nutno nicméně konstatovat, že v článku 14 směrnice 2004/48 se stanoví, že náklady řízení, která má hradit strana, která ve sporu neuspěla, musí být „přiměřené“. Otázka přiměřenosti nákladů přitom musí být posuzována ve spojení s náklady na pomoc advokáta, které skutečně vynaložila strana, která měla ve sporu úspěch, pakliže jsou rozumné ve smyslu bodu 25 tohoto rozsudku. Přestože z požadavků přiměřenosti nevyplývá, že by strana, která ve sporu neuspěla, musela hradit náklady vynaložené druhou stranou v celém rozsahu, tento požadavek nicméně vyžaduje, aby posledně uvedená strana měla právo minimálně na náhradu podstatné a přiměřené části rozumných nákladů, které byly vynaloženy stranou, která měla ve věci úspěch.

30 Taková vnitrostátní právní úprava, která stanoví absolutní limit nákladů na pomoc advokáta, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, musí tudíž zajistit, aby tento limit odrážel skutečné sazby, které se používají v případě služeb advokáta v oblasti duševního vlastnictví, a dále, aby strana, která neměla ve sporu úspěch, hradila přinejmenším podstatnou a přiměřenou část nákladů, které skutečně vynaložila strana, která měla ve sporu úspěch. Taková právní úprava, zejména za předpokladu, že uvedený limit by nebyl dostatečně vysoký, by totiž nemohla vyloučit, že dojde k situaci, kdy částka těchto nákladů značně převýší stanovený limit, jakož i to, že náhrada, kterou by mohla strana, která měla ve sporu úspěch, požadovat, by byla nepřiměřená, případně zanedbatelná, což by zbavovalo článek 14 směrnice 2004/48 užitečného účinku.

31 Závěr uvedený v předchozím bodě nemůže být zpochybněn skutečností, že z oblasti působnosti článku 14 směrnice 2004/48 jsou vyloučeny případy, kdy spravedlnost brání tomu, aby náklady řízení hradila strana, která ve sporu neuspěla. Toto vynětí se totiž týká vnitrostátních pravidel, která soudu umožňují, aby se od tohoto režimu výjimečně odchýlil, vedlo-li by v konkrétním případě použití obecného režimu v oblasti nákladů k výsledku, který by byl považován za nespravedlivý. Naproti tomu z důvodu spravedlnosti samé nelze odůvodnit všeobecné a nepodmíněné vyloučení náhrady nákladů, které přesahují daný limit.

32 S ohledem na výše uvedené je třeba odpovědět na první otázku tak, že článek 14 směrnice 2004/48 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní úpravě, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která stanoví, že straně, která ve sporu neuspěla, je uložena náhrada nákladů řízení vynaložených stranou, která ve sporu uspěla, a která umožňuje soudu, který o těchto nákladech rozhoduje, aby zohlednil zvláštní okolnosti projednávané věci, a ve vztahu k nákladům na pomoc

advokáta stanoví systém paušálních sazeb, pakliže tyto sazby zajišťují, že náklady, které má hradit strana, která ve sporu neuspěla, jsou rozumné, což musí ověřit předkládající soud. Článek 14 této směrnice však brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví paušální sazby, které z důvodu nedostatečné výše maximálních částek, které jsou součástí těchto sazeb, nezajišťují přinejmenším to, aby strana, která ve sporu neuspěla, uhradila podstatnou a přiměřenou část rozumných nákladů vynaložených stranou, která měla ve sporu úspěch.

Ke druhé otázce

33 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda má být článek 14 směrnice 2004/48 vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátním právním předpisům, které stanoví náhradu nákladů za technické poradenství pouze v případě pochybení strany, která ve sporu neuspěla.

34 Pro zodpovězení této otázky je třeba připomenout zaprvé znění článku 14 směrnice 2004/48, podle kterého členské státy zajistí, aby rozumné a přiměřené náklady řízení „a další náklady strany úspěšné ve sporu“ byly zpravidla uhrazeny stranou, která ve sporu neuspěla, jestliže tomu nebrání spravedlnost. Vzhledem k tomu, že žádné z ustanovení této směrnice neobsahuje definici pojmu „další náklady“, která by vylučovala z oblasti působnosti článku 14 náklady vynaložené za služby technického poradenství, vztahuje se tento pojem v zásadě i na tento druh nákladů.

35 Zadruhé, jak uvedl generální advokát v bodě 79 svého stanoviska, směrnice 2004/48 ve svém bodě odůvodnění 26 nicméně uvádí „náklady na zjištění porušení práva a totožnosti porušovatele“, které jsou často spojeny se službami technického poradenství a které vznikly nositeli práva duševního vlastnictví. Tento bod odůvodnění odkazuje výslovně na předpoklad „porušení práva porušovatelem, který věděl nebo rozumně vědět měl, že porušuje právo“, a týká se tudíž zejména náhrady škod v případě pochybení porušovatele. Náhrady škody se přitom týká jedno z ustanovení této směrnice, a sice její čl. 13 odst. 1. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že „náklady na zjištění porušení práva a totožnosti porušovatele“, které jsou často vynaloženy před zahájením řízení, nutně nespadají do oblasti působnosti článku 14 uvedené směrnice.

36 Zatřetí je nutno uvést, že v důsledku rozšiřujícího výkladu článku 14 směrnice 2004/48 v tom smyslu, že by uvedený článek stanovil, že strana, která ve sporu neuspěla, by v zásadě hradila „další náklady“ vynaložené stranou úspěšnou ve sporu, aniž by jakkoli upřesňoval povahu těchto nákladů, by mohla být příliš rozšířena oblast působnosti tohoto článku, což by zbavovalo článek 13 užitečného účinku. Tento pojem je tudíž třeba vykládat striktně a mít za to, že pod „další náklady“ ve smyslu uvedeného článku 14 spadají pouze náklady, které přímo a úzce souvisejí s dotčeným soudním řízením.

37 Začtvrté je třeba uvést, že v článku 14 směrnice 2004/48 není uvedeno nic, na základě čehož by bylo možné mít za to, že členské státy mohou podmínit náhradu „dalších nákladů“ nebo nákladů řízení obecně v rámci postupu zaměřeného na dodržování práv duševního vlastnictví kritériem pochybení strany, která ve sporu neuspěla.

38 Vzhledem k výše uvedenému je pro odpověď na otázku, zda vnitrostátní právní předpis může podmiňovat náhradu nákladů za technické poradenství tím, že strana, která ve sporu neuspěla, se dopustila pochybení, rozhodná souvislost mezi těmito náklady a dotčeným soudním řízením, přičemž na uvedené náklady se článek 14 směrnice 2004/48 vztahuje jako na „další náklady“ tehdy, je-li tato souvislost přímá a úzká.

39 Nezdá se však, že by náklady na zjištění porušení práva a totožnosti porušovatele, které byly vynaloženy v rámci činností, jež se týkají mimo jiné obecného sledování trhu, které provádí technický poradce, a jím prováděného zjišťování možných porušení práva duševního vlastnictví, která se týkají porušovatelů, jejichž totožnost není v takové fázi známa, vykazovaly tuto přímou a úzkou souvislost. Pakliže jsou naproti tomu služby technického poradenství bez ohledu na svou povahu nezbytné

k řádnému podání žaloby, která směřuje v konkrétním případě k zajištění dodržování takového práva, náklady spojené s pomocí takového poradce spadají pod „další náklady“, které mají být podle článku 14 směrnice 2004/48 hrazeny stranou, která ve sporu neuspěla.

40 Za těchto podmínek je třeba odpovědět na druhou otázku tak, že článek 14 směrnice 2004/48 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátním předpisům, které stanovují náhradu nákladů za technické poradenství pouze v případě pochybení strany, která ve sporu neuspěla, pokud tyto náklady přímo a úzce souvisí se soudním řízením, jehož cílem je zajistit dodržování práva duševního vlastnictví.

K nákladům řízení

41 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

1) **Článek 14 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, která stanoví, že straně, která ve sporu neuspěla, je uložena náhrada nákladů řízení vynaložených stranou, která ve sporu uspěla, a která umožňuje soudu, který o těchto nákladech rozhoduje, aby zohlednil zvláštní okolnosti projednávané věci, a ve vztahu k nákladům na pomoc advokáta stanoví systém paušálních sazeb, pakliže tyto sazby zajišťují, že náklady, které má hradit strana, která ve sporu neuspěla, jsou rozumné, což musí ověřit předkládající soud. Článek 14 této směrnice však brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví paušální sazby, které z důvodu nedostatečné výše maximálních částek, které jsou součástí těchto sazeb, nezajišťují přinejmenším to, aby strana, která ve sporu neuspěla, uhradila podstatnou a přiměřenou část rozumných nákladů vynaložených stranou, která měla ve sporu úspěch.**

2) **Článek 14 směrnice 2004/48 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátním předpisům, které stanovují náhradu nákladů za technické poradenství pouze v případě pochybení strany, která ve sporu neuspěla, pokud tyto náklady přímo a úzce souvisí se soudním řízením, jehož cílem je zajistit dodržování práva duševního vlastnictví.**

Podpisy.